

52. Staffansvisan

Staf- fan va en stal- le- dräng, en stal- le- dräng, Han van- na si- na
fä- lar fem. I ra, i ra, i tjom- fad- di- ral- la, Gos- sar lät- om oss
lus- ti- ga va- ra, en gång om å- red ju- len va- rar, hej sjung hopp fad- de ju- len ud.

Staffan va en stalledräng, en stalledräng.

Han vanna sina fälar fem.

I ra, i ra, i tjom faddiralla.

**Gossar lätom oss lustia vara,
en gång om åred julen varar,
hej sjung hopp fadde julen ud.**

De två de vore vida, ja vida.

De vore varann så liga.

De två de vore röa, ja röa.

De konna vi nock föa.

Den femte den va apelgrå, ja apelgrå.

Den rier själve Staffan på.

Nu stå vi här ve vidan vägg, ve vidan vägg
å frösten bider i våra skägg.

Nu tassar dä i fastan, i fastan.

Nu kommer far mä flaskan.

Å mor hon står ve spisen, ve spisen.

Hon skär en bid å grisen.

Nu tackom vi för skänken, för skänken.

För den va väl betänken.

Nu ria vi frå vidan går, frå vidan går.

Vi komma igen te nästa år.

Trad. Efter John Erik Olsson Turingbatt vid Hörby. Annandag juls morgon red ungdomarna från gård till gård och sjöng Staffan. Traditionen har levt längst kvar på Linderödsåsen. I övriga Skåne började den avklinga redan i slutet på 1800-talet. Arr: C L 020820